

blivende Fællesskab i Henseende til Sygehuse eller Arrestlocaler eller muligviis endogsaa blot i Henseende til Arrestinventarium — thi undertiden synker Fællesskabet ned til at have saadanne ganske smaa Dimensioner, — skal det derimod umuligt kunne hæves undtagen ved Lov, naar Kjøbstadcommunen er imod det. Jeg maa i Modsetning hertil fastholde Lovudkastets Bestemmelse som den i og for sig correcteste, og som den, der er i fuld Overensstemmelse med de andre Bestemmelser i Communallovene.

Udvalgets Endringsforslag under Nr. 35 anseer jeg vel ikke for at have nogen stor Betydning, men jeg kan dog ikke Andet end gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at dette Forslag er temmelig overflødig, idet det jo efter Lovudkastets § 30 vil være overladt til Byerne i deres Vedtægt at faae indført nærmere Bestemmelser om, paa hvilken Maade Skattepaaligningen paa Formue og Leilighed skal gaae for sig. Jeg tvivler ikke om, at der vil komme langt udførligere Regler og Bestemmelser om dette Forhold ind i Vedtægten, end den meget kortfattede Bestemmelse, som Udvalget her har foreslaaet, og som derhos, hvad jeg nu skal komme til, synes mig noget utheldig. Jeg antager, at det, som det ærebe Udvalg nærmest har havt for Øie, er, at selve Paaligningen efter Formue og Leilighed i Kjøbstaden skal finde Sted med særligt Hensyn til Vedkommendes virkelige Indtægt, saa at der først derefter tages Hensyn til de moderende Forhold, til de Forhold, der kunne betinge en Formindskelse af det Formue- og Leilighedsbidrag, som den absolute Indtægt ellers vilde have medført. Men en saadan Redegjørelse for, til hvilken virkelig Indtægt man har ansat Skattehæderne, paahydes jo i Virkeligheden ikke i Udvalgets Endringsforslag. Rigningscommissionen vil, overeensstemmende med Udvalgets Forslag, godt strax kunne opføre enhver Enkelt med hans saakaldte Skatteindtægt efter hans Skatteevne, uden at den behøver ved Siden deraf at opføre det, hvorpaa det egentligt kommer an, nemlig hvilken absolute Indtægt den har ansat vedkommende Skattehæder til. Det forekommer mig altsaa, at det omtalte Endringsforslag er overflødig, naar

man seer hen til Vedtægtsbestemmelsen i Lovudkastets § 30, og at det ærebe Udvalg derhos, forsaavidt det i Virkeligheden har tilsigtet det af mig Anførte — og hvis jeg ikke har misforstaaet den ærebe Ordfører, saa har dette netop været dets Mening — ikke har været heldigt med at udtrykke sin Mening i Endringsforslaget. Jeg kan ikke see, hvad der efter samme skalde være til Hinder for, at en Rigningscommission glatvæl kunde ansætte samtlige Skattehædere strax til Skattebidrag og saa multiplicere Skattebidragene med hvilkenhelst vilkaarlig Størrelse, som derefter blev Skatteindtægten. Det har imidlertid, som sagt, aabenbart været Meningen, at Rigningscommissionerne først skalde gjøre Rede for den virkelige Indtægt og derefter komme til Skatten.

Det meget indgribende Endringsforslag under Nr. 37 kan jeg kun beklage er blevet stillet, men jeg skal aldeles ikke fraraade dets Vedtagelse, idet det, naar det ærebe Udvalg her eenstemmigt fraraader et Forsøg paa at gennemføre, hvad jeg dog antager i og for sig vilde være det Rigtige, er mig ganske indlysende, at det vilde være øksesløst af mig at ville forsøge paa at fastholde Lovudkastets oprindelige Bestemmelse om middelbare Valg af Rigningscommissionens Medlemmer ligeoverfor Udvalget og ligeoverfor de andre Vaustfeligheeder, som vilde frembyde sig ved Gjennemførelsen af en saadan Forandring. — Naar det ærebe Udvalg imidlertid tillige har foreslaaet at forhøje Maximum for Antallet af Rigningscommissionens Medlemmer, saa troer jeg ikke, at det vil være heldigt. Jeg troer, at saa talrige Commissioner arbejde langsommere og ikke alene ikke mere paalideligt, men snarere det Modsatte, end mindre talrige. Det forekommer mig, at en Commission paa 11 Medlemmer endogsaa i de største Provindsbyer maa kunne have et tilstrækkeligt stort Kjenndskab til alle Vedkommendes Skatteevne for at kunne ansætte dem til Skat, og jeg skal i saa Henseende henvise til Antallet af Rigningscommissioners fairerne her i Kjøbenhavn, hvor de dog, som det forekommer mig, arbejde under langt vaustfeligere Forhold end dem, der findes i Kjøbstæderne. Man vil da let see, at der, naar man sammenstiller Størrelsen af Kjøbstæderne